

הזאת תורת השבת

גליון מורחב! חנוכה בעמוד 4

8 עמודים

בס"ד | שנה שניה | גליון מורחב | פרשת וישב - חנוכה תשפ"ד | עלון מס' 60

כל כספו נכנס למפעל, אך בלי כלום יצא ממנו. ועדיין פניו צוחקות ולבו שר שיר של שבת.

זה היה הסיפור הראשון במכלול הסיפורים שהשמעתי לקהל המאזינים, ויתכן שזה היה הסיפור הכי פחות מרגש שהבאתי איתי. ובכל זאת היה לו 'תפקיד' כמו שנראה בהמשך...

אחרי שהסתיימה ההרצאה חיכיתי ליד מכוניתו של שמואל, רוצה לשוב לביתי. 'היכן שמואל? - מוזר, הרי בהלוך המתין לי ליד ההגה והסתער על הכביש כמו שוחר לקרב, והפעם איננו...! האחראי על ההזמנה שלי לאירוע עזר לי לחפש. מצאנו אותו יושב באולם ההרצאות, ראשו בין כפות ידיו, שקוע בהרהורים.' שמואל, הרב רוצה לחזור הביתה, טלטל אותו הממונה.

שמואל התנער כנשון נחש. 'הרב? שאל בבלבול, מה הוא רוצה?' - 'רוצה לחזור הביתה'. שמואל הגיע, התחלנו לנסוע. אחרי דקות של נסיעה הוא אמר לי פתאום, 'חמ"ק, זה שיצא מן המפעל בכל כלום...' 'הקשבת להרצאה?' הייתי אחוז פליאה. לא חשבתי שהקשבי.

'אני מכיר את הסיפור הזה מאנשהו', אמר, 'אבא שלי היה מספר אותו כשהיינו קטנים'. 'ההורים שלי גידלו אותנו בבלבול', הוא המשיך, 'הם היו טרודים ועסוקים בפרנסת הבית. לא ידענו באופן ברור מה מותר ומה אסור, והיכן יש גדר אדומה שאין לעבור. אני לא זוכר מסרים חדים מאבא, חוץ מהסיפור הזה. את הסיפור הזה הוא סיפר מפעם לפעם בשולחן שבת כשבעיניו דמעות. הוא אמר לנו שזוהו אחד הסבים במשפחה, וכשדיבר על מסירותו לשבת התרגש מאד. ואתה יודע מה? היום אני יכול לעבור על הרבה דברים, אבל לא על שבת. כי אתה יודע, אתה רואה משהו שחשוב לאבא שלך'.

'לא תכננתי בכלל להיכנס להרצאה שלך', הודה, 'אבל היית מוזר כזה, אמרתי לעצמי, מה כבר יש להפסיד, נלך לשמוע מה יש לו לומר. בשניה שאני נכנס, הסיפור המשפחתי והחמים הזה מכה בי בפנים ומזכיר לי את אבא ואת אמא'. 'שכחת עוד חלק אחד בסיפור', התערבתי, עכשיו הרגשתי פתוח יותר ומשוחרר, 'סבא גרינהוט נתן לך את הכוח לעזוב', אמרתי.

'נתן לי מה?' הוא בהה בי, 'סבא גרינהוט היה יהודי שומר תורה ומצוות, איך אתה יכול לומר עליו שהוא נתון לצאצאיו כוח לעזוב?' 'הוא נתון להם כוח', התעקשתי. 'הוא קם ועזב את המפעל בלי לחשוב פעמיים. הוא התנתק ממקום הנוחות שלו, השאיר הכל מאחור והלך, וגם אתה עזבת הכל. אבל הרי אותו כוח שיש בעזיבה יש גם בחזרה, כי גם חזרה היא עזיבה והתנתקות ממקום הנוחות'.

עד שהגענו הביתה הוא לא הוסיף לדבר. אחרי שנה וחצי הוזמנתי שוב להרצאה בארגון. הפעם הגיע נהג אחר לקחת אותי. הוא נסע לאט והיה שתקן חסר תקנה. רק זאת ענה, כשביררתי איתו מה קרה לשמואל, 'כן', הוא אמר, 'הוא עזב אותנו'. המילה הזאת היתה מוכרת לי...

'לאן עזב?' שאלתי, והוא ענה: 'לישיבה. עזב הכל וחזר אליה'. ואז ידעתי שהוא מצא את הכוח בתוכו... (האמנתי ואספרה)

וירא אדניו כי ה' אתו וכל אשר הוא עושה ה'

מצליח בידו (לט"ג)

כי ה' איתו - שם שמים שגור בפיו (רש"י)

יוסף הצדיק שם- שמים שגור בפיו, הוא היה מכניס את הקב"ה בכל ענייניו וסמך רק עליו ולא על ההשתדלות שעשה. ובאמת זכה יוסף שהקב"ה היה אתו - 'וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו'.

בני המשפחה והחברים של ר' משה ג. ורעייתו, הכירו היטב את הזוג הצעיר, שמזמן כבר לא צעיר... הם נחשבו אהובים ואהודים אצל כל מכיריהם וחבריהם, ואולי לכן סאת יגונם הכאיבה לכל כך הרבה

פרשת וישב

ייעזב בגדו בידה וינס (לט"ב)

כוחו של יוסף הצדיק בא לידי ביטוי בפסוק זה 'ועזבו... וינס'. עם היצר הרע לא משחקים, פשוט עוזבים אותו - עוזבים את מקום הנוחות - מתרחקים ובורחים... * * *

מספר בעל המעשה: 'שמואל הגיע לקחת אותי במכונית שלו. היינו אמורים לנסוע לכינוס גדול שערך ארגון למען שמירת השבת והפצת אור היהדות. אני הייתי המרצה שהוזמן, ושמואל הנהג. בדרך ניסיתי לקשור איתו שיחה מהותית. בחור צעיר שבלורית שחורה מעטרת את מצחו והרחב. מבט עזוב בעיניים וחולצת טריקו צבעונית וזולה.

'אל תסתכל עלי ככה', פתח ואמר, 'למדתי בישיבה בדיוק כמוך. הייתי בחור מתמיד ששומר על הסדרים, מתפלל אפילו ב'ותיקין' ובא תמיד לשיעור הכללי'. 'בשביל לעזוב ישיבה צריך הרבה אומץ', אמרתי לו. מנסה לחבר אותו לכוחותיו. 'ואם יש לך אומץ, יכול להיות שהאומץ הזה יתן לך גם לחזור'.

הוא שתק. נסענו עוד קצת. אחר כך שאלתי למשפחתו. 'שמואל גרינהוט', הוא עדיין 'גרינהוט?' קימטתי את מצחי. 'לאשתי מהבית קוראים גרינהוט. אחר כך סיכמנו שמשפחת גרינהוט גדולה ושבטוח אנחנו בני דודים או משהו כזה...'

המשכנו לדבר עד שהגענו לכינוס. הכינוס היה ענק. אלפיים חמש מאות איש ישוב. מחצית מתוכם מתנדבים בפועל, והמחצית השניה תורמים או מסייעים. לפניו היו מרצים רבים שחידשו דברי תורה רבים. ממני ביקשו לרגש בסיפורים על מסירות נפש למען השבת. עליתי לבמה בהגיע תורי. הנוכחים שמולי היו דרוכים. אמרתי שכשמספרים לנו על מסירות נפש למען השבת של יהודים מפעם נשמעים הסיפורים פשוטים וחסרי הילה, אולם אלה היהודים שמסרו את כל שהיה להם למען השבת.

סיפרתי על חמי ז"ל, אביה של אשתי, הרב גרינהוט, שגדל בגרוסוורדין שברומניה. הוא למד בכיתה עם שישה עשר תלמידים גויים ושישה עשר תלמידים יהודים. מתוך שישה עשר היהודים רק שלושה שמרו שבת. שלושת הילדים האלה היו ללעג וקלס בעיני חבריהם הגויים והיהודים, לחץ אטומי הופעל עליהם ועל הוריהם לבל למשיכו לשמור את השבת במסירות כזו, שהרי המצב היה אז בגדר פיקוח נפש.

אחרי גישואיו הוא ושני יהודים חרדים לדבר ה' כמותו, פתחו יחד מפעל גדול ליצור כלים בהשקעה ענקית. חמי השקיע את כל נכסיו וקיווה לקצור את הרווחים כמה שיותר מהר. ואז הגיע הוויתור הענק... השותפים שלו קראו לו יום אחד וטענו שלא יתכן לא לפתוח את המפעל גם בשבת. 'העובדים גויים ממילא', אמרו לו, 'ואנחנו רק נפקח מלמעלה'.

'השתגענתם?' צעק חמי על השותפים, 'למכור את השבת בעד רווחים קטנים? השבת שומרת על שומריה. השבת מביאה ברכה. הלא אתם ואני יושבנו יחד בכתה ולא כתבנו בשבת, חרף כל הסכנות'. השותפים הפעילו לחץ מתון על חמי, שהחליט לא להיכנע. עד מהרה עברה המלחמה לזירה מעשית יותר, והם הודיעו שאם לא יסכים הוא מתבקש לעזוב וללכת. היתה זו אמירה עוקצנית. כל כספו היה מושקע בעסק. סודות מקצוע רבים מכר להם, ועכשיו יעזוב את הכל וילך? אבל כך עשה. כי למען השבת הוא לא היה מוכן להתפשר. עם

אנשים. כבר יותר מעשור חלף מאז באו בברית הנישואין ועדיין לא זכו להיפקד, טרם נשמע קול פעילות תינוק רך בביתם... בני המשפחה המורחבת הרבו להזכיר את שמות בני הזוג בתפילה, גם הזוג לא פסק מלפעול בענין, כשכלל אורך תקופת ההמתנה הממושכת עומד לצידם עסקן רפואי ומוכר שהתרוצץ עימם ברחבי הגלובוס, פתח בפניהם שערים במרפאות ייחודיות, והיה מעורה בכל הפרטים הגדולים והקטנים כדי להחיש את הישועה. אך השנים חולפות עוברות, וישועה אין, ואז הגיע יום דרמטי במיוחד. עיה זה תקופה לאחר ששבו מחו"ל, ממסע מתיש בו נערך מאמץ מורכב בתקווה להגיע לישועה המיוחלת. באותו יום הגיעו התוצאות, והעסקן המטפל נחרד לגלות כי גם הפעם - למרות ההשקעה האדירה - הענין הסתיים בכישלון מדהוד, כואב וצורב.

בפנים נפולות התקשר העסקן לר' משה, לבשרו בבשורה הקשה. הוא התחיל בדברי עידוד ותמיכה, אך נאלץ לומר את העובדות ללא כחל ושרק: "ר' משה, אני נורא מצטער להודיע שזהו זה. עשינו את כל מה שאפשר, הפכנו את כל העולם. דיברתי עם הרופא לנוכח התוצאות והוא פסק את פסוקו ואמר שאין סיכוי, אין סיכוי בעולם!". העסקן הניח לר' משה להעכל את הבשורה הקשה, והבטיח להתקשר שוב בעוד כמה ימים. אך למרבה הפתעתו, כבר למחרת התקשר אליו ר' משה בנושא אחר לחלוטין, כשהוא מזמין לסעודת 'סיום מסכת' שהוא עורך בעוד כשבוע. "מאד חשוב לי שתבוא" אמר ר' משה בשיחת הטלפון, "התיידדנו כבר, אנחנו מכירים היטב זה את זה. אני מזמין את כל בני המשפחה, ואתה - כאח לי ממש". על אף שאין עתותיו בידיו, הודרו העסקן למעמד הסיום בביתו של ר' משה. כמוהו כל יתר בני המשפחה, התכנסו בערב הסיום בביתו של ר' משה, בלי לדעת על מה הסיום ועל שום מה נערכת המסיבה...

ואז, אחרי המנה הראשונה, ביקשו כל האורחים לשמוע את הסיום. "איזו מסכת אתה מסיים?" - שאלו האחים והגיסים. ר' משה מילא פיו מים וניגש לעסקן המלווה אותם מזה שנים, גחן אליו ולחש באוזנו: "אני מבקש שתקום ותספר את הקביעה הרפואית הנחרצת ששמעת בענייני ר' משה בשבוע שעבר, מול כל הקהל!". העסקן נאלם ונדהם. "מה???" - כמעט שאג בתמיהה, "אתה מבקש שאני אקום עכשיו ואספר על הסיכוי האחרון לישועתך שאבד ואיננו? באמת אתה מצפה שאצטט מילה במילה מה שנאמר לי בענייניך?!"

"אכן כן!" - שב ר' משה על הקביעה ולחץ על העסקן בהתרגשות. נעמד אותו עסקן וסיפר: "כולנו יודעים את סאת יגונו של ר' משה ורעיותו, נוכח המתנתם הארוכה לישועה. ר' משה ביקש ממני לספר לכם, כי לפני כשבוע חזרו התוצאות ממהלך מאוד מורכב ומסובך שערכנו בחו"ל, והתוצאות היו...".

היה ניתן לחתוך את המתח בסכין, למשש אותו בידיים. כל הנוכחים יסבו פעורי פה, איש מהם לא חשב שהנושא יפתח כאן ועכשיו על שולחן הסעודה בקול גדול. הם היטו אזיבובים ושמעו את העסקן מצטט מילה במילה, כשכאב עצור זועק מכל מלה: "לדברי המומחים, אין מנוס מלקבוע בצער שאבד הסיכוי האחרון!".

דממה מרטיטה השתררה. איש לא דיבר, איש לא הניח לפצות את פיו. את הדממה שיער ר' משה בעצמו כשקם והכריז בהתרגשות, כשדמעות נוצצות זולגות מעיניו: "ובכן, רבותי, לנוכח הדברים הללו אני עורך סיום הלילה. סיום על מסכת 'ההשתדלות'. 'סליקא לך מסכת השתדלות!' במעמד זה הריני מודיע כי סיימתי עם כל ההשתדלויות. מרגע זה - אני רק בידי בורא עולם! עד עתה עסקתי בהשתדלות,

בהתרוצצות חוצת גבולות. עכשיו, במעמד זה, אני מסיים את מסכת השתדלות, ואני מפקיד את התיק שלנו בידו הגדולה והרחומה של אבא שבשמים!"

הוא סיים את דבריו הקצרים, ויצא להגיש את המנה העיקרית. כל הנוכחים היו המומים ומופתעים, דבריו שיתקו אותם ממש. את המבוכה וחוסר האונים פתר ר' משה די בקלות, בהגישו בשר ועופות בשמחה ובטוב לבב, כי סעודת סיום היא זו...

סעודת הסיום הסתיימה, הם הנוכחים התפזרו בתחושות מעורבות של הלם, הערכה ורחמים שלובים זה בזה. והנה, לא חלפו אלא 11 חודשים, עד ששב והזמין ר' משה לעוד סעודה. הפעם, למרבה השמחה, היתה זו סעודת ברית מילה לבנו בכורו, שנולד בשעה טובה ללא כל השתדלות חיצונית, ללא כל עזרה, ללא כל מאמץ!

כשהסתיימה מסכת ההשתדלות - התאזרו ר' משה ורעיותו רק בבטחון ואמונה בה, וזכו לראות את ניסיו ונפלאותיו לנגד עיניהם! סיפור זה, אותו סיפר הרה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א, מחזק לנו את התחושה, שכל מה שאנחנו עושים, וכל מה שאנחנו משתדלים, היינו רק כי זהו הצינור שהוטל עלינו, וככל שנודע לשים את הגבול להשתדלות שלנו ולהשקיע הרבה יותר במי שבאמת נותן לנו את ההצלחה - כך נזכה באמת שהקדוש ברוך הוא, ישפיע עלינו מטובו ויעטרנו בשפע טובה וברכה!

סיפר מגיד המישרים הרב חיים זאיד שליט"א: "ביום העצמאות בשנת תשע"ו מסרתי שיחה בבית כנסת מפואר בעיר 'הוד' שהיה מלא וגדוש באנשים. דיברתי איתם על 'דרך ארץ קדמה לתורה',

הכנה לחג השבועות המתקרב ובא, והסברתי כי לפני שלומדים את התורה ומקיימים את מצוותיה, יש להתנהג בדרך ארץ, בכבוד ובנימוס.

והנה, ברבע שעה האחרונה של השיחה, נכנס אל בית הכנסת יהודי נחמד, ללא כיפה, וביקש כיסוי לראשו. מיד הביאו לו כיפה והלה ישב והאזין לשיחתי. 'בעודי ילד קטן', סיפרתי, 'נכנסתי עם אבי אל ה'בבא סאלי' זצ"ל וראיתי כיצד הוא אוכל צלחת של מרק עדשים לארוחת הצהרים שהגישה לו אשתו. אוי, איזה מראה מופלא זה היה לראות באיזו דרך ארץ מיוחדת הוא אכל כפית אחר כפית, ברוגע ובשלווה, בכבוד ובדרך ארץ, ממש כמלאך ה'. לכן יש להקפיד ביותר להתנהג בדרך ארץ בפרט בשעת האכילה.

לדוגמא, אחת מהלכות דרך ארץ בסעודה היא: לא לאכול מאכל בשיעור 'זכית' בבת אחת. נמחיש זאת - אסודה מגיע לבית רעב, לוקח 'רוג'לך', פותח פה גדול ואוכל כמעט את כולו בנשימה אחת - כעת עברת על הלכה של דרך ארץ. אז כיצד צריך לנהוג? למרות שהנך רעב עד מאד, עליך לחתוך את ה'רוג'לך' לחתיכה קטנה מ'זכית' ולאכולה בנחת ולאט. כך תיארתי את מעלת ההתנהגות בדרך ארץ, כשלסיום בירכתי את הקהל ואמרתי: 'ש'בעזרת ה' תזכו לפרנסה טובה וחיים טובים', סיימתי.

אני יורד מהבמה, עוצר אותי אותו יהודי שאינו שומר תורה ומצוות שהצטרף ברבע שעה האחרונה ואומר לי: 'כבוד הרב תשמע, ממש נהניתי לשמוע כמה התורה מקפידה על דרך ארץ ובפרט בעת הסעודה. הגעתי לכאן לכמה דקות וזכיתי ללמוד את הלכות חג העצמאות, שצריך לאכול בחג העצמאות בדרך ארץ, וכמו שאמרת בסיום שאם מקפידים על כך אז זוכים לפרנסה טובה'.

חייכתי והתפעלתי מהתמימות של אותו יהודי, אשר הבין מדברי כי מי שאוכל ביום הזה - יום העצמאות - בדרך ארץ, יזכה לפרנסה טובה, שהרי בוודאי שלא התכוונתי לכך.

'תשמע כבוד הרב', המשיך הלה לספר לי, 'בדיוק הייתי עם אשתי והילדים בדרך לעל-האש' בפארק 'אריאל שרון' ליד צומת 'מסובים', והנה ראיתי המון אנשים נכנסים אל בית הכנסת לשיעור שלך, מיד פניתי אל אשתי ואמרתי לה: 'את יודעת שמאז שפיטרו אותי מהעבודה לפני כמה חודשים, המצב שלנו ממש קשה בפרנסה [עד עכשו עבדתי כאחראי משמרת במאפיה, ועד עכשיו אני מחפש עבודה ולא מוצא], אז אולי אכנס אל בית הכנסת לכמה דקות, אתן נשיקה ל'היכל' ואשב שם כמה דקות, ואולי בזכות זה ישתנה מצבנו ותהיה לנו פרנסה, ואח"כ ניסע לפארק'.

אשתי הסכימה וחיכתה בחוץ עם הילדים. והנה, איזה יופי, בדיוק דיברת הרב על כך שמי שאוכל בדרך ארץ ביום העצמאות זוכה לפרנסה טובה. אולי הרב גם יברך אותי לפרנסה?' חייכתי ואמרתי לו: 'מה שמך?' 'אודי חביב', ענה. 'אודי הצדיק', פניתי אליו בחביבות גדולה, 'תדע לך, אתה באת לשמוע את דבר ה' אפילו לפני העל-האש' בפארק עם המשפחה ושמת רבע שעה של דברי אלוקים חיים - זכית! ובזכות כך ה' יברך אותך', סיימתי ונפרדנו בחביבות.

והנה, כמה ימים לפני יום העצמאות שבשנת תשע"ז, אני מקבל טלפון. 'שלום הרב, זה אודי חביב, מ'הוד', אתה זוכר אותי מהשיעור שמי שתנהג בדרך ארץ באכילה ביום העצמאות זוכה לפרנסה טובה?'

מיד נזכרתי. 'אה, בטח שאני זוכר'. 'מה שלומך?' שאלתי. 'תשמע כבוד הרב, אני חייב לספר לך מה קרה מיד אחרי שנפרדנו, אמר

ציור: א"ה עבון
וזאת תורת השבת

בהתלהבות. 'יצאתי מההרצאה שלך ונסעתי עם אשתי והילדים לפארק 'אריאל שרון', על מנת לעשות 'על-האש'. בינתיים, עד שהכנו את המנגל, הילדים כבר היו מאד רעבים והציקו לי כל רגע כי הם רוצים כבר לאכול. ראיתי שייקח עוד זמן עד שהאוכל יהיה מוכן, לכן קפצתי עם הרכב לחפש מאפיה על מנת לקנות להם רוג'לך 'לנשנוש' והרגעה זמנית. אלא, שאותו יום היה יום העצמאות וכל המאפיות והחנותיות היו סגורות. מה אני עושה? המשכתי להסתובב ולפתע אני רואה קונדיטוריה גדולה, שבכניסה אליה ניצבות משאיות רבות המעמיסות סחורה מתוך הקונדיטוריה לתוך המשאיות.

'סליחה, אפשר אולי לקנות כמה בורקסים לילדים שלי?' אני שואל את האחראי שם. 'לא, המאפיה היום סגורה לציבור, והינה פתוחה כעת רק לצורך מסחרי בלבד. אנו משווקים מאפים שונים בכמויות גדולות למוסדות גדולים כמו עיריות וארגונים גדולים בכל הארץ לרגל יום העצמאות, ואיננו מוכרים ליחידים ובודדים. מצטערים', הכריז האחראי. - 'בבקשה תעשה טובה, הילדים שלי ממש רעבים, תן לי כמה בורקסים בודדים ואני אשלם לך'. אחר הפצרות רבות, הוא נענה לבקשתי והגיש לי שקית עם מיני מאפים ואף סירב לקחת ממני כסף. 'קח את זה ותהיה בריא, רק עזוב אותו', אמר ושב לעבודתו.

שמחתי מאד ועשיתי את דרכי בחזרה לפארק. הילדים קפצו עלי בהתלהבות, אך אז ניצלתי את הבמה ואמרת להם: 'ילדים, היום זה יום העצמאות, והרב אמר שביום העצמאות צריך לאכול בדרך ארץ, ורק כך זוכים לפרנסה. נכון שאתם רוצים שיהיה לאבא הרבה כסף? 'כן', הם צהלו. 'לכן אני מבקש מכם לעשות כמו שאמר הרב בבית הכנסת שלא להכניס לפה כמות גדולה של אוכל בפראות, אלא קודם כל לחתוך את הבורקס והרוג'לך לחתיכות ורק אז להכניס לפה ולאכול בנחת. אותו דבר אני מבקש שתעשו גם כשנאכל את הפיתות על האש, עשינו הסכם? 'כן', אמרו הילדים, כשהם רק מתחננים להכניס משהו לפיהם.

הילדים תפסו את ה'רוג'לך', חתכו אותם לחתיכות והחלו לאכול. 'אבא, מה זה הדבר המוזר הזה ב'רוג'לך?', זעק בבהלה אחד הילדים, 'אתה חייב לבוא לראות את זה', הסתכלתי ברוג'לך שלו ולתדהמה ראיתי שם כמו טיבים וחוטים מזוירים שהיו ממש מוצקים ולא ראויים לאכילה. ניסיתי להריח אותם או לטעום אותם, אך היה לזה ריח נורא רכי חומר או צבע מחריר. לקחתי את הרוג'לך מידיהם והרתי עם שכלי בחזרה אל הקונדיטוריה. המשאיות עדיין עמדו במקום והעמיסו סחורה למוסדות וארגונים רבים שערכו טקסים ברחבי הארץ באותו יום.

מיד רצתי אל האחראי ואמרת לו: 'תעצרו את הכל. תראו מה הולך בתוך הרוג'לך. אני אומר לך שאני עבדתי הרבה זמן במאפיות ולדעתי אירעה תקלה ביצור שלכם והכנסתם לתוך המאפיות חומר רעיל!'

האחראי הביט ברוג'לך ונבהל כולו. הוא נתן הוראה מיידידת לפתוח חבילות שונות שהיו במשאיות, ואכן בכולם התגלו טיבים וחוטים מוצקים ומוזרים שגרמו לריח נורא.

האחראי הזמין מיד את מנהל הקונדיטוריה, שהגיע למקום מיד ונבהל אף הוא. לאחר כמה דקות התברר כי בתוך תנורי המאפיה נשפך חומר ניקוי מסוכן אשר חדר אל תוך כל מאות ואלפי הקילוגרמים של המאפים. היה זה נס שאלפי אנשים ברחבי הארץ ניצלו מהרעלה וסכנת חיים של ממש.

מנהל המאפיה הורה מיד לזרוק את כל הכמויות העצומות של המאפים לפח. ומיד ניגש אלי רועד ובוכה ואמר: 'תודה רבה לך, הילדים מתו. המשאיות האלה הציטו כעת בדרך לארגונים מוכובדים ועיריות חשובות, אשר היו תובעים אותנו בתביעות ענק, ואף היה מתפרסם בתקשורת והיינו מסתכנים נורא. אבל אנא, אני מתחנן בפניך שלא תספר זאת ואל תתבע אותנו, גם ככה הפסדתי כאן המון סחורה. אנא, כל מה שתבקש ממני אעשה בשבילך'. 'חלילה, לא אתבע אתכם', השבתי, 'גם אני עבדתי שנים במאפיה ואני יודע שזה לא בכוונה'.

'אתה היית עובד במאפיה?', קפץ המנהל בהתלהבות. - 'כן, אך פיטרו אותי לפני כמה חודשים'. 'את הכל אעשה בשבילך על כך שהצלת אותי ואת כל החברה', הכריז, 'לכן אני ממנה אותך מרגע זה להיות מנהל המאפיה פה במקומי, בעוד שאני הופך להיות המנהל בסניף שנפתח כעת בצפון'.

הייתי המום ושמחתי מאד. כבר למחרת הפכתי להיות מנהל המאפיה, וב"ה העסק משגשג ומצליח. חזרתי לעבוד עם משכורת גדולה ומכובדת.

אני מצטער, כבוד הרב, שאני מודיע לך זאת רק כעת אחר שנה, אך חשוב לי שגם השנה תפרסם את הסגולה - לאכול בדרך ארץ ביום העצמאות, חתם את השיחה. היהודי הזה קיים את מצוות הבורא בתמימות, מתוך אמונה תמימה שאם הרב אמר - כך עושים! ומיד נושע, מפני שה' לא ימנע טוב להולכים בתמים, וכוחה של כל מצוה הינו גדול עד מאד. (האמנתי ואזמרה)

בעל החלומות | טור דעה

יוסף הצדיק חולם חלומות ומבין את פיתרונם לבד, אז למה הוא מספר לאחיו ובחלום השני גם לאביו? למה סתם להתגרות באחיו? האם הוא לא מבין מה עלול להגרם לו מזה?!

והתשובה היא עפ"י הגמ' בברכות (נה:): "כל החלומות הולכין אחר הפה" וחלום שלא נפתר כאיגרת שלא נקראה. (אמר רב חסדא, ברכות נה:). הוא צריך שמישהו יתור לו את החלום כדי שזה יחול. ולכן הוא מספר את החלום, שיפתרו לו אותו.

הוא חולם חלום "והנה אנחנו מאלמים אלומים בתוך השדה והנה קמה אלומתי וגם ניצבה והנה תסובנה אלומותיכם ותשתחויה לאלומתי". הוא הולך ומספר את זה לאחיו, שלא אוהבים את זה. והם עונים לו: "ויאמרו לו אחיו המלוך תמלוך עלינו אם משול תמשול בנו" (לז, ח), וכך בעצם הם פתרו לו את החלום.

אח"כ יוסף חולם חלום נוסף: "והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחוים לי" (לז, ט). והפעם הם כבר נזהרים מלפתור את החלום ושולחים אותו לאבא שיערר בו ואז מה שקורה "ויגער בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה אשר חלמת הבא נבוא אני ואימך ואחיך להשתחוות לך ארצה" (לז, י). ובעצם האבא פתר לו את החלום!

ובסוף זה גם התקיים, כי לאחר ששני החלומות נפתרו, וכל החלומות הולכים אחר הפה, אז זה כבר כאיגרת טובה שנקראה. (את הווארט הזה שמעתי לפני כמה שנים, מפי מורי ורבי רה"י הגאון רבי שמחה שוורץ שליט"א).

וכאן נשאלת השאלה: יוסף חלם חלומות, ומצפה שיתקיימו. אך מה בפועל קורה? דווקא החלומות הם אלו שגרמו לו את כל הצרות שלו!!!!

בגלל החלומות שלו היה להם נימוק נוסף להחשיבו כ"רודף". ולצרף את השכינה יחד למניין ולדין תורה להורגו. בסוף ראובן שכנע אותם לזרוק אותו לבור ולהצילו, כשאח"כ הוא נמכר לעבד בדרכו למצרים. **עכשיו שימו לב:** במצרים יש 2 חוקים: עבד לא יכול

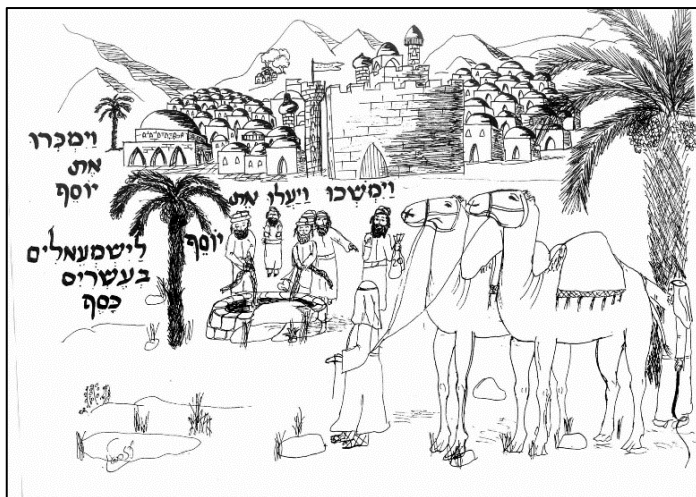
למלוך!! ובנוסף, היה שם עבודה זרה ו/או כישוף ששום עבד גם לא יכול לברוח ממצרים, וכך יוסף לא יוכל לברוח משם ולמלוך בשום מקום אחר! אז איפה החלום?! (ביציאת מצרים פרעה שחררם וצעק בכל כוחו "הרי אתם לעצמכם, הרי אתם בני חורין", על בזה עוד שיטות, עיין במדרשים המרתקים ביציאת מצרים, על "לא יחרץ כלב לשונו" ועל "בעל צפון". שווה לעיין. ואכמ"ל).

נרחיב טיפה: למה הם חשבו שהוא רודף? כי עתיד יוסף להיות 12 שבטים כאביו יעקב, והוא בעצמו ימלוך עליהם!! הם ואביו ואימו החורגת ישתחוו לו!! זה מזכיר להם את עשו וישמעאל והם מפחדים שייסימו בדיוק כמוהם ויידחקו החוצה מכלל ישראל. (בפועל נולדו ליוסף 2

שבטים מתוך אותם 12 המיועדים והסיבה מפורטת בגמ' בסוטה. ומה התברר? שהם חיו בשלום ובשלווה לצד שאר השבטים ולא דחקו אותם החוצה. וזה שורש הטעות שהיתה שם. הוא לא רודף.)

נחזור לשאלה ששאלנו: עד כמה יוסף צריך לצפות להתגשמות חלומותיו. הרי במשך שנים נגרמו לו רק צרות, ונסיגות קשים מאין כמוותם, כשהישועה והבשורה שהתבשר בחלומותיו לא נראים באופק?

ועל זה כתוב בגמ': א"ר לוי לעולם יצפה אדם להתקיימות חלום טוב שחלם, עד 22 שנה. וההוכחה מיוסף דכתיב (לז, ב) אלה תולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה וגו' וכתוב (מא, מז) ויוסף בן שלשים שנה בעמדו לפני פרעה וגו'. **והחשבון הולך כך:** מגיל 17 שנמכר

לעבד, עד גיל 30 שעמד לפני פרעה, פתר את החלומות והתמנה למשנה למלך, יש הפרש של 13 שנים. נוסף לזה את 7 שנות השבוע, ועוד 2 שנות רעב שעברו עד התגשמות פתרון חלמו, יוצא בס"ה 22 שנה.

ונוסיף מעט מן חז"ל בעניין הזה לפני חיתום המאמר. עוד מובא שם בגמ': א"ר ביזנא בר זבדא א"ר עקיבא א"ר פנדא א"ר נחום א"ר בריים משום זקן אחד ומנו ר' בנאה עשרים וארבעה פותרי חלומות היו בירושלים, פעם אחת חלמתי חלום והלכתי אצל כולם, ומה שפתר לי זה לא פתר לי זה, וכולם נתקיימו בי. לקיים מה שנאמר כל החלומות הולכים אחר הפה.

שואלת הגמ' האם זה נכון שאת "כל החלומות הולכים אחר הפה" לומדים מהתורה?

עונה הגמ': כן! וכדרכי אלעזר. דא"ר אלעזר - מנין שכל החלומות הולכין אחר הפה שנאמר (בראשית מא, יג) ויהי כאשר פתר לנו כן היה. אמר רבא בתנאי שפותר לו מעין חלמו. שנאמר בסיפור החלומות של שר המישים והאופים - (בראשית מא, יב) איש כחלמו פתר (בראשית מ, טז).

וירא שר האופים כי טוב פתר ויאמר אף אני בחלומי וגו'. שואלת הגמ' מאיפה ידע שיוסף פתר נכון את החלום? מתרצת הגמ': א"ר אלעזר מלמד שכל אחד ואחד הראוהו חלמו ופתרון חלמו של חברו. (וזאת תורת השבת)

הנוכה

על הניסים ועל הפורקן

מאת: הרב משה מיכאל צורן

סיפורי-הפלא על הישועים שומרי השבת, שהמחבלים לא חדרו אליהם כלל, או ניסו לחדור ולא הצליחו - הגיעו מכל כיוון! הסיפורים הללו הדהדו חזק יותר כאשר בכיסיהם של המחבלים האורזים התגלו תכניות מפורטות על השתלטות גם על הישועים הדתיים, ולמרות הכל כשהגיעו לשמור על היהודים, וניצלו - הדהדו בכל אתר השבת, המשיכו הלאה ולא חדרו אליהם.

גם הסיפורים המרובים, עשרות במספרם, שנשמעו מכלי ראשון ודיברו על כך שצעירים שהיו אמורים לחלל את אותה שבת, החליטו ברגע האחרון לשמור על זוהתם היהודית, וניצלו - הדהדו בכל אתר ואתר, והפכו לשיחת היום גם אצל אחינו התועים. עיתונאים שמעולם לא התרגשו משום אקט שכזה, וניסו בתחילה להכחיש את העובדות, הודו והתוודו בעל-כרחם שמדובר בתופעה מתגלגלת, ונאלצו לראיין את הניצולים ולהשמיע את סיפורם, ואת הבת-קול השבתית שנשמעה מפייהם.

כולנו חונקנו על ברכי ההשגחה והאמונה; לנו, כיהודים מאמינים, לא היה בכך ספק מעולם ובכל זאת, כאשר רואים את הכל בעיניים, זה חודר לעצמות, ומחזק את כולם, כולם - כולל הכל. גם אלה שעד היום כיסתה מעטפת-ע"ג-מעטפת את ליבם היהודי. ואכן, רבים מעמי הארץ מתיידיים, וההכרזות על כך ש'מהיום והלאה אני שומר שבת', נשמעות בכל פינה. מה שהוסיף לכך תרומה משמעותית היו השלטים הגדולים שנתלו בכל רחבי הארץ, והכריזו בריש-גלי 'ישראל עושה קידוש'. שלטי-הענק, שנתלו כבר לקראת השבת הראשונה לאחר הטבח הנורא, עשו את שלהם, וכבודה של השבת התיקנה עוד יותר בעיני ההמון.

כשיניסו לרכז מעט מסיפורי ההשגחה הפרטית, תוך הקפדה מרבית על אמינות ועל ראיין פרטני וממוקד עם אישי-הנסים הללו, ממש הצטמרנו, לא יכולנו להאמין... במיוחד כשהשמועה אודות הצלתם של כל שומרי השמיים בעוטף עזה, התבררה כנוכחה בעליל. לא רק שומרי השבת. היום אפשר כבר לבשר למי שעדיין אינו יודע, שכל שומרי השמיטה, ללא יוצא מן הכלל, ניצלו, וממש אף אחד מהם לא נפגע, למרות שבישובי העוטף מתגוררים חקלאים רבים ששמרו שמיטה, ואת חלקם הגדול ביקרנו בשמיטה האחרונה. יש מהם, לא אחד ולא שניים, המתגוררים בישובי קו-הגבול,

הסמוכים ביותר לעזה, והם מספרים לנו השבוע על נסי-גסים שאירעו להם. תוכלו לקרוא כאן סיפורים ותיאורים ממקור ראשון, שעדיין לא התפרסמו כלל.

ובואו נתחיל מהישוב כפר מימון, השוכן ממש בקו-הגבול. 'נתחיל' אמרנו, אבל לא ממש מתחילת המלחמה, אלא 5 שבועות לאחר מכן... חקלאי העוטף העומדים בקשרי מסחר עם מפעל 'חסלט', יודעים שעליהם להקפיד על נקיות מוחלטת מתולעים בכל הירקות שהם מגדלים. זו הרי הסיסמא של מפעל זה, ולשם כך הוא בא לעולם עוד בגוף קטין, וכפי שכולנו יודעים.

כדי להגיע למצב של ירק נקי מתולעים, יש כמה שיטות ופוטנטים. אבל, התנאי היסודי הוא החיוב לרסס - לפחות פעם בשבוע - את חלקת הירקות בשדה. מי שלא עושה גם את המינימום הזה, אין סיכוי שהסחורה הזו תהיה נקיה ותעבור את הביקורת המחמירה של המפעל.

גם רון אקסוזידו, החקלאי היחיד מכפר מימון ששמר שמיטה, הקפיד על כך תמיד. חלקות-הכרוב שלו רוססו על ידו בקפידה, ומעולם לא שכח את חובתו זו. 'איך אפשר לשכוח? - הוא אומר; 'הרי הלקוחות של המפעל מקפידים על ענין התולעים יותר מכל דבר אחר, ואם לא ארסס, אפשר יהיה להשליך את הירקות לפח'.

עכשיו תשמעו מה קרה לו, לחקלאי זה, לאחר שחזר לביתו ולשדותיו בכפר מימון 5 שבועות אחרי שמחת תורה. לאחר שאקסוזידו סיפר לנו על כך, אין הגדרה אחרת לסיפור זה מאשר 'נס גלוי'. מאוחר יותר נתאר את הנסים המופלאים שהיו לתושבי הכפר ביום בו פרצה המלחמה, אבל עכשיו הוא מתמקד בפניו של כל התושבים שבוצע מיד במוצאי השבת ההיא.

מיהר מיד לעגבניות-השרי

מלבד חברי כיתת הכוננות וכמה חקלאים, לא אפשרו לאיש להישאר במקום. גם החקלאים שהורשו להישאר בשטח, לא קיבלו היתר לעבד את שדותיהם הצמודים לקו-הגבול. רק 3-4 שבועות לאחר מכן התקבל היתר להגיע שוב אל השדות, וגם זה בשלבים איטיים.

אם ניקח בחשבון שבחול המועד סוכות לא ריססתי, אומר רון, ולאחר מכן גם בשבועות שלא התירו לנו לעבד, הרי שלפנינו 5 שבועות שהכרוב שלי לא עבר ריסוס. כשניגשתי לשדה בפעם הראשונה, הייתי בטוח שלא אצטרך אפילו לקטוף את הירק, אלא להשליכו מיד לפח האשפה הקרוב... לא היה כל ספק בכך. 5 שבועות בלי ריסוס?! - אין כל סיכוי שבעולם שהכרוב יישאר נקי!

רון מציין עוד שבגלל שהיה בטוח שהכרוב הלך לאבדון מוחלט, 'לא ניגשתי אפילו לחלקות בהן הוא גדל, אלא מיהרתי מיד לעגבניות-השרי, שניטעו בשלב מאוחר יותר, במטרה להציל אותן. רק לאחר שהצלחתי במשימה זו, והעגבניות נשמרו פחות או יותר במצב שפיר, ניגשתי אל חלקות-הכרוב, וכמעט שהתעלפתי...'

לא יכולתי להאמין למראה עיניי. הכרוב היה נקי, ללא שום תולעים!!! מיששתי כרוב אחרי כרוב, ערוגה אחרי ערוגה, והכל - אבל ממש הכל - היה נקי. כל-כך לא יכולתי להאמין למול המזהה, שהייתי בטוח שהתולעים עוד ייצאו בשלב מסוים מתוך הכרוב (למרות שאין מציאות כזו...), ואולי אפילו אין טעם לשלוח את הירק למפעל.

וכשהודיעו לי מ'חסלט' שהכרוב היה נקי ועבר את כל הבדיקות, התפרצתי בבכי של הודיה להשם יתברך. לי אישית אין ספק שהנס הגלוי הזה קרה בשל שמירת השמיטה, בה עברתי נסיונות קשים מאוד, ובסיעתא דשמיא עמדת בהם בגבורה.

10 שניות. לא יותר!

זה הנס האישי שהתרחש לרון אקסוזידו, אבל האיש מספר לנו גם על נסי-הנסים שהתרחשו לכן חברי המושב שלו הסמוך לעזה. אם רציתם לדעת עד כמה סמוך 'כפר מימון' לגבול, נספר לכם שמרגע הישמע אדעקת הצבע-האדום, יש לחברי המושב הדתי בדיוק 10 שניות עד ל'נפילה' - 'חדר-הממ"ד שלי נבנה בקומת הכניסה, וכאשר אני נמצא בקומה השריה, אינני מספיק לרדת ב-10 שניות לקומה הראשונה', אומר רון, שנולד בכפר מימון ועשה כאן את כל 54 שנותיו עד היום.

ואם 10 שניות בכפר מימון נחשבות לפרק-זמן משמעותי, הרי ששנה שלימה היא 'נצח'... ואכן, אם תשאלו את אקסוזידו כיצד היה מסוגל למרות כל הקשיים לקבל על עצמו את שמירת השמיטה, שבמהלכה שבת מעבודה במשך שנה תמימה, הוא פורס את ידיו השמימה, ומוציא מפיו 'מלים-של-נצח', שרק יהודי בעל מסירות-נפש כמונו, יכול לומר:

'שנה זו איננה רק נצח; היא נצח-נצחים' - - - וההד-החוזר ממילות-הנצח הללו, נשמע בשנת השמיטה האחרונה במרחבים העצומים של השדות והמטעים מול כפר מימון, שם ממוקמים גם 50 הדונמים של החממות שלו, שהיו מושבות לחלוטין. ואם עדיין לא הבנו על איזה 'נצח' הוא מדבר, מסביר רון: 'על-אף הקשיים הגדולים, וחרף הנסיונות הבלתי-ייאמנו שעברו עליי, קשיים שאף אחד אינו מסוגל לתאר - הרגשתי בתוכי לבי שזו מצוות-הנצח שלי! זו המצוה המוטלת עליי, כחקלאי, והנני מוכן למסור את כל-כולי עבור קיום המצוה הזו!'

ואנחנו עדים לכך שהחקלאי מכפר מימון לא רק שמר שמיטה בעצמו, אלא ניצל כל יום משנת השמיטה כדי להחזיר ולהספיג גם אצל יהודים אחרים את טהרתה וקדושתה של שנת-השבוע. עוד לא נתקלנו בחקלאי פעלתן שכזה, שלא הסתפק רק בכך שהוא שומר שמיטה כהלכתה, אלא היה מעוניין להגביר ככל האפשר את המודעות למצוה זו.

אם פרק-הזמן להגעת הטיל הוא 10 שניות, תבינו שמדובר באחד הישועים הסמוכים ביותר לעזה. זו גם היתה הסיבה שבתקופת

ההתנתקות התרזכה כל התקשורת העולמית במרחבי כפר זה, שהיה צמוד למוקדי ההתרחשויות הדרמטיות בגוש קטיף.

נסיונה לא-מוזנת מהוואדי

כפר מימון היה במשך כל השנים אחד הישובים המופגזים. יתירה מזאת; היירוטים של 'כיתת ברזל' מתבצעים ממש-ממש מעל הכפר, ורסיסים מטילי היירוט נוחתים על הישוב, וגם הם מסוכנים עד מאוד. הישובים הסמוכים לכפר מימון הם 'שובה', 'זמרת', 'שוקדה' ואחרים, הזכורים לכולנו מימי המבצעים הצבאיים כששם הזכר כמעט בכל רגע נתון בצרוף הוראה 'להיכנס לממ"ד', או לשהות בקרבתו.

הקירבה הגיאוגרפית גרמה לכך שכפר מימון היה אחד הישובים הראשונים שהמחבלים התכוננו להגיע אליו. 'זוהי ביום שמחת תורה, בשעה מוקדמת, לאחר שהתכוננתי לצאת לבית הכנסת, ולסדר קצת את הספסלים לאחר ההקפות השמחות שהיו בלילה', אומר רון. עם הישמע האזעקות וקולות הירי הבנתי מיד שלא מדובר באירוע רגיל, ומה שחזק את ההבנה הזו, היו הקולות שעלו מהוואדי החוצץ בינינו לעזה.

בין הרצועה לכפר מימון חוצץ, מלבד הוואדי, גם יער גדול, והמחבלים היו כבר בתוך הוואדי, ובדרך הטבע הם היו זקוקים לעוד 2-3 דקות כדי להגיע לשער הישוב, שגם היה נעול, כמו בכל הישובים הדתיים שניצלו בגין זה. ברם, עוד בטרם הגיעו לשער, נסוגו המחבלים - מסיבה ממש לא-ברורה - וחזרו לגדה השנייה של

הוואדי, והתקדמו לעבר ישובים אחרים, תוך שהם משאירים את כפר מימון נקי ממחבלים.

הנסיונה הלא-מוזנת התבצעה במרחק עשרות מטרים מהגדר של כפר מימון. אם חלילה היו המחבלים מממשים את כוונותיהם באשר לכפר מימון, גם המסוקים שהגיעו מאוחר יותר לא היו מצליחים לסייע במאומה. רון מגלה שהמסוקים אמנם פרקו עשרות חיילים שהחלו להילחם נגד המחבלים, אבל לא בהצלחה יתירה, מה-גם שאחד המסוקים נפגע מטילי ה-אר. פי.ג'י שירו עליו.

הוא-עצמו 'מוכן להודות' שהכפר כולו ניצול בזכות שמירת השמיטה שלו, שעד היום הוא אינו מבין 'מהיכן שאבתי את הכוחות הבלתי-נדלים! הרי מדובר בנסיונות שכמעט לא ניתן לתאר! מאיפה, מאיפה היה לי את הכוח הזה?!' - הוא מתמה על עצמו, ומסיים במשפט חודר-לב-ונפשי: 'אף אחד לא ראה את הנסיונות שלי, רק קבלת ה"ה', וברגע-החרום שעברנו קיבלתי סיוע מלעילא בצורה על-טבעית!'

באמצעותינו מבקש אקסוזידו להודות לא-ל עליון על כל הנסים שנגעו לו, ולחברי הכפר, והוא אינו שוכח להודות גם לכל קבוצות המתנדבים שבאו לסייע בעבודות החקלאות והקטיף שלו, ושל חבריו החקלאים. אני מוכרח לציין, הוא אומר, שמדובר באנשים מכל הגילאים, מ-20 עד 70, מכל סוגי האוכלוסיות, שבאו לעזור לנו, החקלאים, בעבודות השדה. לאחר שהעובדים הזרים ברחו מהאזור. (מתוך המודיע, הרב משה מכאל צורף)

למול כל בעלי הגאווה שהיו שם הגיע אדם אחד שהביא איתו תרנגול צעיר וקטן, כמעט אפרוח, וכשהביטו בו הם התפוצצו מצחוק ואחד הפריצים אפילו שאל אותו האם הוא באמת חושב להתחרות

או שהוא סתם עושה צחוק מהתחרות... כל אחד הניח את סכום הכסף המוסכם בידי שלושת השופטים והניח את תרנגולו במיקום שלדעתו הכי קרוב לניצחון.

התחרות החלה. לאחר ספירה אחורית, המשרת פתח את הפרגוד שהיה בקצה רחבת ההיאבקות, ואוכל רב התגלה לעיני התרנגולים המורעבים. תחילה כולם ניסו לשעוט קדימה לעבר האוכל אך כל תרנגול חשש שלא יהיה לו מספיק אוכל והחל למנוע משאר העופות שמשביבו להתקרב.

אממה? הבעיה שבדיוק כך נהג גם התרנגול שליידו והוא כעס על החוצפה העזה שלו מדוע הוא מונע ממנו להגיע לעבר האוכל השייך אך ורק לו?! הוא רעב!! וכך החלה התקוטטות עזה בין העופות עד שעוף אחרי עוף התייאשו ונפלו בצידי הדרך. מידי פעם חלק מהפצועים ניסו לחזור אך דחיפה קלה סיפקה להם הסבר מדוע אין להם זכות לחלוק באוכל גם כן. לבסוף נשארו שלושה מתמודדים, שהיו כעת הרבה יותר רעבים ותשושים, והשתוקקו עוד יותר להגיע לקצה המגרש. שם מחכה להם הדבר שנדמה להם כהכי חשוב בעולם - אוכל... הם נאבקו בכל הכח בשארית כוחותיהם למנוע מהשני להתקרב יותר ממנו, כי "מה פתאום שגם השני יהנה מזה" הכל שלי!!

בסופו של דבר כולם נפלו ואף תרנגול לא הצליח לגשת. תרנגול אחד ניסה במשארית כוחותיו לפסוע קלות ומעד, תרנגול נוסף עשה כמוהו וקיבל צביטה ברגלו. לכמה רגעים נדמה היה שהתחרות נגמרה ללא מנוצחים.

לפתע הגיח מהפינה תרנגול קטן ומבוים שכל העת לא העז להתקרב ביודעו שאין לו סיכוי מול התרנגולים הגדולים הללו, אך כעת משראה שאין לו מתחרים פסע לאיטו לעבר היעד. בהתחלה בחשש ובהמשך בנחת עד שהגיע לערמת הגרעינים והאכל שהיה מונח שם כבמיוחד בשבילו. הוא הוכרז כמנוצח ובעליו קיבל את הכסף! השחצנים הגדולים שלעגו לו לפני כן התביישו להביט לכיוונו ופנו בכבוד רמוס וגאווה מרוסקת כל אחד לביתו.

נבאר את מוסר ההשכל היוצא מן משל זה על פי מעשה שהיה שמוצא בגמרא ביבמות (דף קכא.) וכך נבין את זה ביתר שאת. מעשה שהיה ברבן גמליאל שהיה מהלך בספינה וראה ממרחק ספינה אחרת שנסברה וטבעה. והוא הצטער מאוד על תלמיד חכם אחד שהיה על הספינה ההיא ששמו רבי עקיבא. ולא היה לו שום יכולת להציל את תושבי הספינה ההיא. וכשהלך רבן גמליאל ליבשה פתאום הגיע רבי עקיבא וישב ודן לפני רבן גמליאל בהלכה! מבהיל!!!! מאיפה הוא צץ פתאום? איך הוא הצליח להינצל?

מספר רבן גמליאל: אמרתי לו בני מי העלך? אמר לי דף של ספינה נזדמן לי וכל גל וגל שבא עליי נענעתי לו ראשי! בכל גל שהתקרב אליי באיום, הורדתי את הראש עד שהגל עבר, וכך לא נסחפתי עם הגלים. נורא נוראות!

מה אנחנו צריכים ללמוד מהמעשה הזה? ממישיכה שם הגמרא ואומרת לנו: מכאן אמרו חכמים אם יבואו רשעים על אדם יענעו לו ראשי!

החיים דומים לים, יש הרבה גלים בים מהם קטנים ומהם גדולים והם מנסים לסכן את מי שנמצא בים, והסוד הוא להחזיק בכל הכח בדף של ספינה- כלומר להיאחז בתורה הקדושה בכל הכח ולא להרפות ולו לרגע! כי אם מרפים מהאחיזה אזי דף הספינה כבר מתרחק מאיתנו וצריך להתאמץ קשה מאוד בשביל לתופסו שוב. הגלים חזקים ומנסים בכל הכח להפריד בינינו לדף הספינה, שזה משל לתורה הקדושה שהיא מגינה ומצילה, אז מה עושים? כל גל וגל שעובר לנענע לו את הראש. הוא כרגע נראה חזק ועוצמתי ואין לאדם סיכוי להילחם מולו אבל תכף הוא יעבור ולא יישאר ממנו כלום ואתה תשרוד ותנצל בזכות התורה שהיא ורק היא יכולה להגן ולהציל. מי ברא את הגלים? **מי שלח את היוונים? הקדוש ברוך הוא! בורא ומנהיג לכל הברואים עשה עושה ויעשה לכל השמים. זה ניסיון ואנחנו צריכים לדעת לאחוז בתורה ולא לעזובה כי רק בזכותה ננצח!** (וזאת תורת השבת)

קרב התרנגולות | שור דעה

מי שלמד בבא קמא בטח מכיר את המושג "שור האיצטדין". מאמנים בהמות וחיות להתחרות מול בעלי חיים או בני אדם לעיני קהל צופים רב.

דבר דומה קיים במרוצי סוסים כאשר בעלי הסוסים שמים כסף בצד והסוס המנוצח יזכה את בעליו בכסף. סוג של תחרות.

פעם כמה פריצים התווכחו ביניהם למי יש את העופות הכי חזקות ובריאיות במחוז שלו והחליטו שכדי להוכיח מי צודק צריך לבדוק את זה בתחרות. הכריזו על זמן, שעה, ומקום, וכל אחד הלך לדרכו לחפש את התרנגול הכי טוב שיכול להשיג.

כל אחד פיטס וחינך את התרנגול שבחר לעצמו וקיווה שהוא יהיה המנוצח אבל בסתר ליבו חשש וידע שהניצחון לא ממש בכיסו והתחרות הולכת להיות קשה ומרה ולבסוף יוכרז על זוכה אחד בלבד מבין כלל המתחרים הרבים.

ויהי היום, הגיע יום התחרות וכל אחד הגיע ותרנגולו בידו או על כתפו לאחר שהרעיב אותו יום או יומיים, וכל תרנגול קיבל צמיד קטן עם מספר ושם בעליו, והונח אחר כבוד ברחבת ההיאבקות.

קהל רב מכל קצוות הארץ הגיעו לצפות ולחזות בתחרות הזו. היה מונח על כפות המאזניים הרבה כבוד מול השפלה. היו פריצים שחשבו שהם מנוצחים והגיעו נפוחי גאווה, והיו כאלו שקיוו לפחות להיות בין המתמודדים האחרונים, והיו כאלו שהבינו שלעוף שלהם אין סיכוי לנצח - אבל הם השתוקקו בכל ליבם ונפשם להגיע לכל הפחות למחצית. ואז ההשפלה תהיה פחות גדולה.

שאף הן היו באותו הנס

"שמעתי סיפור שכמעט אי אפשר להאמין לו", שח הגר"י זילברשטיין שליט"א. "אבל כשסיפרתי לגיסי מרן הגר"ח קניבסקי, הגיב ואמר שאי אפשר לזלזל בסיפור כזה, ויתכן בהחלט שהמסירות

שגילתה שם בת ישראל, עמדה לה לחזות בדברים שאיש אינו זוכה להם.

"מי יוכל לאמוד ולשער את כוחה של בת ישראל, הבונה את ביתה על אדני מסירות הנפש לתורה, ומוכנה להקריב את כל כולה על מנת שבעלה יישב וילמד וינשוא את רצון בוראו. - מהמעשה שלפנינו אפשר ללמוד שגם בימינו מתרחשים נסים מוחשיים, ועיקר העיקרים תלוי במסירות נפשו של האדם, ובמקרה שלפנינו: של עקרת הבית, לתורה ולמצוות. אדם המוכן להקריב את עצמו ורצונותיו, יכולותיו ושאיפותיו, למען בוראו, יזכה גם בימינו לראות נסים ונפלאות, מהסוג ששומעים על הדורות הקודמים".

המדובר באברהם ת"ח, שכוחו בפיו, ולשיעוריו ושיחותיו מגיעים אנשים רבים, הנהנים לשמוע את דבריו המאלפים. פעם, בערב פסח הגיעו למעונו פעילים מסורים של אחד הארגונים המתעסקים עם חוזרים בתשובה, והודיעו לו על קבוצה גדולה של יהודים המבקשים להתקרב אל המקורות, שישוהו יחדיו בליל הסדר בבני ברק - 'ואם תואיל בטובך להגיע אליהם בליל הסדר ולהשמיע בפניהם מנופת צוף אמיר, אין ספק שהדבר יגרום לחיזוק רב בקרב כל משתתפי הקבוצה הגדולה', אמרו העסקנים לת"ח ההוא.

האיש הסתפק והתלבט קשות אם כדאי לעזוב את ביתו בליל הסדר, ובסופו של דבר - ולאחר שהתייעץ עם רעייתו, וקיבל את הסכמתה המפורשת - החליט לעשות את הצעד הזה, ולדרוש בפני הקבוצה בת עשרות המשתתפים. התוכנית היתה שבתחילת ליל הסדר יגיע הת"ח לביתו, יעשה שם את הדברים ההכרחיים, וזמן קצר לאחר מכן יגיע למקום בו ישוהו המ'תחזקים'.

ונה, בפרוס ליל הסדר, כאשר הגיע האיש לביתו ראה שאשתו צריכה לנסוע בדחיפות לבית החולים, והוא הבין שעליו ללוות את רעייתו. והנה, כל מי שמצוי בנושא יודע שבלייל הסדר יש בעיה של מחסור בכוח אדם בבתי החולים, מפני שגם המיילדות ויתר אנשי הצוות הרפואי מעוניינים לשהות בבתיהם בליל המיוחד הזה, אשר לילה כיום יאיר בו. ואכן, כשהגיעו בני הזוג ראו שאכן אלו הם פני

הדברים, והמצוקה היתה גדולה במיוחד. על כולו היתה ממונה מיילדת אחת והמצב היה קשה מנשוא. כך שאם חז"ל מגדירים תמיד את זמן הלידה כמצב של פיקוח נפש, הרי שבאותה שעה עליה אנחנו מדברים על אחת כמה וכמה.

בעלה של היולדת הבין שעליו להישאר במקום, והוא לא יוכל בשום אופן להגיע ולהרצות בפני קבוצת המתחזקים. אבל, להפתעתו היתה זו אשתו שפנתה אליו וביקשה ממנו שיעזבה לבדה ויילך לשאת מדברותיו בפני הקבוצה. "אתה הרי לא תעזור לי כאן בשום דבר, והשית' ישלח לי כבר את עזרו ממעל, בדיוק כפי שיעשה ליתר היולדות המצויות כאן עמי", אמרה. הבעל לא הסכים, אבל האשה לחצה ולחצה, והסבירה לו ששהותו במקום לא תוסיף לה מאומה, עד שהצליחה לשכנע את הבעל שיעזוב את בית החולים ויילך למסור את השיחה המוסרית שתכנן לומר.

והנה, כאשר חזר הבעל מהשיעור, מצא את אשתו כשהיא כבר אחרי הלידה, ופניה קורנות בצורה מיוחדת. היולדת מרמזת לבעלה שהיא רוצה לספר לו דבר מה. האשה סיפרה, שמיד אחרי שהלך למסור את השיעור, נכנסה לחדר מיילדת חדשה שהיתה לבושה בחולק לבן. "המיילדת, שלא היתה שם עד לרגע זה, ניגשה אליי, וסייעה לי בכל מה שהייתי צריכה". היולדת היתה נרגשת מאוד, והעידה בפני בעלה שכאשר הביטה בפניה של המיילדת, הבחינה שהיתה זו רבנית שנפטרה לפני כמה שנים, ומיד לאחר שסייעה לה, נעלמה!...

"ג'סי מרן הגר"ח קניבסקי אמר שהוא מאמין לסיפור כזה, כיון שהיא מגיע ממסירות נפשה לתורה של היולדת, שהיתה מוכנה להישאר לבדה ובלבד שבעלה יילך למסור שיעור ולכן זיכו אותה מן השמים במחזה המתואר".

(קול ברמה - בטאונה של רמת אלחנן בעריכת הרב משה מיכאל צורן)

"הנרות הללו אנו מדליקין על הנסים ועל הנפלאות ועל התשיעות ועל המלחמות..."

במה שונה נס חנוכה משאר הנסים שנעשו לאבותינו? שואל ה'קדושת לוי', מדוע בנס חנוכה קבעו חכמינו ז"ל להדליק נרות בשמן זית, ולקיים מצוה בחפץ שנעשה בו הנס, הרי באף נס אחר לא קבעו כך חז"ל. לא נצטוונו בשביעי של פסח לקיים איזו מצוה במים, בגלל נס קריעת ים סוף. גם לא ציוו אותנו חז"ל בפורים לעשות מצווה בעזרת עץ, בגלל שתלו את המן ובניו על העץ. אם כן, מדוע

דווקא בחנוכה נצטוונו לעשות מצוה בשמן, שהוא המוצר שבו נעשה הנס לישראל?

מיישב ה'קדושת לוי' נפלא: כל הנסים שאירעו לישראל, היו נסים נצרכים. עשרת המכות וקריעת ים סוף נזקקו כדי להוציא את ישראל ממצרים. גם בנס פורים, מאורעות הנסים היו מוכרחים כדי להפוך את דעתו של אחשוורוש. לעומת זאת נס פך השמן היה מיותר, שהרי כלל בידנו שאנוס רחמנא פטריה, אם כן, עם ישראל היה אנוס ולא היה מחויב כלל להדליק נרות חנוכה, ובכל זאת, בגלל חיבתו היתירה של הקב"ה לישראל עשה עמהם נס, וכך שמן של יום אחד הספיק לשמונה ימים.

לאות זאת נצטוונו לקיים מצוה בחפץ שנעשה בו הנס, להראות חיבתו של הקב"ה לישראל, שעשה עמנו נס, אף שלא היה נצרך להצלתנו.

מוסיף ה'קדושת לוי' ומבאר, מדוע באמת חרג הקב"ה ממנהגו ועשה בחנוכה נס בלתי נצרך? אין זאת אלא משום מדה כנגד מדה הנהגתם של ישראל בחנוכה, שהרי מלחמת היוונים היתה על קיום התורה והמצוות, ועם ישראל שבאותו דור, בחיבתם הגדולה לבורא ית', מסרו נפשם על קדושת שמו ית', וקיימו מצוות במסירות נפש. לכן, לגודל חיבתם הגדולה לה' ולמצוותיו, עשה הקב"ה נס גדול, אף שלא היה נצרך, למען יוכלו להמשיך ולקיים את המצוות שהם כה אוהבים, ולהדליק את המנורה בטהרה, על אף שבאמת היו אנוסים ופטורים.

ונאים הדברים, המלמדים זכות על ישראל, למי שאמרם - סגורן של ישראל. אך לא רק בדרשות ופירושים לימד רבי לוי יצחק סניגוריה על עם ישראל, אלא גם במעשים, כמו בעובדה הבאה:

מחנה ברגן בלזן לאחר השחרור

תכונה רבה מורגשת ברחובות 'ברדיטשוב', הן חג הפסח קרב ובא והעבודה רבה, אלו בניקיונות אחרונים ואלו בקניות אחרונות, אלו בביעור חמץ והללו באפיית מצות לקראת החג שיחול בשעות הקרובות.

ובדיוק באותם

רגעים מוצא רבי לוי יצחק זמן לצאת לרחוב. הוא פנה לגוי שהזדמן בדרכו, וביקש ממנו: "הנה לך מטבע, צא וקנה לי טבק תוצרת חוץ", טבק זה נאסר למסחר ע"י השלטונות.

הגוי נטל את המטבע, וכעבור כמה דקות הביא לרבי את הסחורה המבוקשת, כשהוא מסתיר אותה היטב בכנפי מעילו, לבל יתגלו חלילה עיסוקיו המפליגים, שעלולים להושיב אותו תחת סורג ובריא לשנים לא מעטות. הרבי הודה לגוי על קיום השליחות באמונה. עתה פנה רבי לוי יצחק למשמשו, וגם לו הוא מסר מטבע וביקש ממנו שיביא לו לחם מאחד היהודים, בכל מחיר שישית עליו. הגבאי התפלא מאוד על בקשתו המוזרה של הרבי, להשיג לחם מיהודי בכזו שעה!?! אבל כשהרבי מבקש, נענים ולא שואלים שאלות...

השמש החל להסתובב בין בתי היהודים, וכצפוי לא מצא את מבוקשו באף בית יודי. וכשחזר אל הרבי בידים ריקות, נשא רבי לוי יצחק את עיניו למרום, ואמר בהתרגשות: "ריבוננו של עולם, מי כעמך ישראל! הקיסר אסר לסחור בטבק מסוג זה, אלפי שוטרים ופקחים הוצבו כדי להעניש בקנסות ובמאסר מי שייטפס עובר על החוק, ובכל זאת בני המדינה מבריחים כמויות טבק, ומסתירים את השוק, ומעניינים הפקחים. ואילו אתה, רבש"ע, כמתבת הדלקת נרות? וראו לך חמץ, ואין אף שוטר או פקח שעומדים על המשמר, ומעניינים מיידית את העובר על החוק, ובכל זאת אתה אפשר להשיג בבתי ישראל אפילו פירור חמץ... היש עוד עם כזה?!"

הימים - ימי השואה האיומה. המקום - מחנה ברגן בלזן. היהודים נתונים שם בפחד נורא ואיום מהנאצים ימ"ש, מדוכאים, מושפלים וכואבים, והנה עברה שמועה במחנה שהיום הוא יום ראשון של חנוכה, והיהודים שם חפצים מאוד לקיים מצוות הדלקת נרות חנוכה, אך איך הם ידליקו את הנרות? הלא אין ברשותם לא שמן ולא פתילות! ואף לו היו ברשותם מוצרים אלו, איך ידליקו תחת עיניהם הרשעה של הנאצים ימ"ש, שרק יראו את היהודים מקיימים את המצווה? מיד ענישו אותם וייסרו אותם שבעתים על מקומם.

היו שם שני אדמור"ים, כ"ק האדמור"ר מקלויזנבורג ז"ע וכ"ק האדמור"ר מבלאז'וב ז"ע. בצר להם, פנו היהודים אל האדמור"ר, ושאלו אותם כיצד נקיים השנה את המצוה החביבה, הדלקת הנרות? האדמור"רם התייעצו ביניהם, ואז הציע א' לשני: "הרי יש ברשותי משחת נעליים והיא קצת שמנונית, יתכן שהיא תבער קמעא", האדמור"ר השני אמר: "אני אתרום לקיום המצוה את שרוך הנעל שלי והוא ישמש כפתילה", וכך סיכמו להתכנס בשעה היעודה בפינת המחנה, הרחק מעיניהם של הנאצים ימ"ש, כדי לקיים את המצוה.

האדמו"ר מקלויזנבורג כיבד את האדמו"ר מבלאז'וב לברך ולהדליק, והנה הוא מברך את שתי הברכות הראשונות, ולפני הברכה השלישית הוא נעצר, עצם את עיניו ביתר דביקות ובכוונה יתירה הוא בריך את הברכה השלישית: "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה..." ואז הדליק את הנרות בשמחה.

אחר ההדלקה ניגש אליו א' היהודים הסובלים ושאל אותו: "בשלמא את שתי הברכות הראשונות בריך האדמו"ר טרם קיום המצווה, אבל כיצד בריך האדמו"ר את הברכה השלישית 'שהחיינו'?" וכי באמת כך הם פני הדברים? על מה 'שהחיינו'...? וכי לא יפה זמן שמחה הגענו כרגע? להדליק נרות בכזו עליבות, מתוך כ"כ הרבה סבל וייסורים ובפחד כה איום ונורא? הלזאת ייקרא 'שהחיינו וקיימנו'...?"

ענה לו האדמו"ר מבלאז'וב בחמימות: "גם בראשי עברו מחשבות אלו, ושחתי עליהם לפני ההדלקה עם האדמו"ר מקלויזנבורג, והוא הסביר לי שדווקא השנה ראוייה ברכה זו להתברך ביתר שאת וביתר עוז, תראה את עמנו הקדוש, באיזה מצב של סבל איום ונורא הוא נמצא, ומה משמח אותם? לא חתיכת לחם או מנת מרק? לא בגד יפה או נעל לכף רגלם! אלא קיום מצוות הדלקת הנרות עם משחת נעליים ושירוק, מי כעמך ישראל... האם לא לזאת יקרא 'שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה'...?! אם בכל שנה אנחנו מברכים שהחיינו על זמן השמחה שהגענו אליו, הרי שכיום הברכה היא שבעתיים על קדושת היהודים, אשר בכל מצב, יהיה אשר יהיה, אפילו הרע ביותר, משתוקקים לקיים מצוות ולהדליק נרות, זו אמונה שקיימת רק אצלנו עם ישראל!"... (הרב ישראל לויש, דרשו)

ועוד סיפור מרגש באותו עניין

היה זה לילה קריר במיוחד בניו יורק העיר הגדולה, יהודי מארץ ישראל ששהה באזור, נצרך לספר מסוים ששכן בספרייה הגדולה שבעיר. הוא מיהר מאד, מאחר והתקרבה שעת הסגירה, הוא הספיק להשתחל עשר דקות לפני הסגירה, כשהוא ממיהר ושואל את הספרנים היכן הספרים בנושאי יהדות, כיוונו אותו אל הקומה ואל הטור המבוקש, כאשר איכשהו למקום הספרים החל מחפש במרוצה אחר הספר, ניגש אליו בעדינות אחד הספרנים, מן הסתם גוי מן היישוב, ושואל בזהירות - חושש מלהפריע:

"האם הנכם מישראל?" "כן", עונה לו. "האם הנך יהודי?" "אכן כן", מאשר שוב.

"האם אוכל לשוחח אתך ביחידות לאחר סגירת הספרייה?" "בהחלט". נפנו הם לעיסוקיהם, זה לספרו שחיפש, וזה לקרוא סגירת הספרייה. לאחר מספר דקות, הגיע הספרן שוב, ופינה שולחן צדדי לשיבה נוחה, והחל מגולל את סיפורו - הבלתי יאומן:

ראה, הורי עמו מרוסיה לפני שנים רבות. הגם ששניהם יהודים היו, הם הכנישו כל קשר ליהדותם, העניין לא הוזכר ומעולם לא עלה אזכור כלשהו אודות מוצאם או אבותם.

כאשר הגעתי לגיל 13, קראו לי הורי ואמרו שיש להם דבר חשוב לדבר עמי. הם הודיעו לי לראשונה שהם יהודים, ולפי הכללים גם אני נקרא יהודי, אך מיד בקש בתוקף מוחלט דבר אחד - "שכח כל קשר ליהדותך!". בזה התחיל ובוזה תם כל עניין היהדות בחיי. גם אחרי שנים, נתנו לי הוראה חדה וברורה שלא אעז לקבור אותם בבית קברות יהודי, רק בבית קברות כללי."

המשכתי בתיכון, ואחר כך בקולג', ובאחד מן הימים באתי אל הורי בבשורה שהכרתי נערה טובה, חכמה ומשכלת, ואנו חפצים להינשא. הורי מיד שאלו בחשש מגולה: "היא יהודייה?" ענית שלא. באתי שהוקל להם, הם אמרו מיד: "יופי, יופי. מצוין בהחלט, עשית בחירה מעולה..."

נישאנו, ונולדו לנו שני בנים. עם השנים הם גדלו והלכו לבתי הספר הממלכתיים באזורנו, כאשר אני ואשתי רואים הצלחה בעבודה ובעסקים.

באחד הימים, כאשר בני הגדול היה בן 12 הוא חזר מבית הספר, והחל שואל אותי שאלות שונות אודות הנצרות. "אבא, האם ידוע לך על ... (אותו האיש' שחיק טמא)?" "כן", ענית בחוסר עניין. "אבא, האם אתה יודע שהוא כמו אלוהים אחרים?" (עפרא-לפומיהו). "ככה אומרים, שיהיה", אמרתי, בתקווה שיפסיק להטריד אותי בשאלות שלא מעניינות אותי כלל ועיקר.

"תראה אבא", המשיך הבן בידענות מופלגת: "בעוד יומיים יחול 'חג ה...' (יום אידם ימ"ש, יוצא באיזור חנוכה), ובבתי הספר עושים תחרות על 'קישוט חדרים'. הילד שחדרו יקושט הכי יפה בסמלי החג, ינצח בתחרות, ואני מאמין שאם נקנה דברים טובים אוכל לנצח או לזכות לפחות בפרס מסוים."

הייתי המום. שאגתי בעצבנות: "מי הכניס לך את הדברים האלה לראש. הרי בבתי הספר הממלכתיים יש חופש דת, ממתני צוות בית הספר מכניס תכנים דתיים אל ראשי הילדים?!? מיד אפנה תלונה חמורה אל משרד החינוך הממלכתי..."

אבל ילד יודע להוציא מה שהוא רוצה מההורים, בפרט שיש רק שניים שמוציאים... ומיד גייס לחלומותיו את אשתי. והיא דחקה בי בחן ובנועם, "מה אכפת לך, אם הדבר יעשה לילד טוב, מה זה משנה כמה דולרים וכוכבים אדומים..."

מה לעשות, צודקת, למה בגלל העיקרון המטושפ שלי יש למנוע מהילד את הנאותיו וחדוותו יצירתו. יצאנו עם הרכב לרכוש דברים לקישוט החדר, קנינו כוכבים ומזלות ועוד סמלים הקשורים ליום אידם. חזרנו הביתה בשמחה גדולה, הילד היה ער כל הלילה, עובד קשה מאד לקשט את חדרו. כשקמנו בבוקר נדהמנו מהאורות והיצירות שהילד השקיע בקירות ובעץ..

וכמו מעשה שטן. בא יומיים אחר כך בני הקטן יותר, בן העשר, ובפיו שאלות דומות: "אבא, האם ידוע לך מי היה מתתיהו היהודי?" הפעם ענית נחרצות: "לא!". "אבא", המשיך הבן "האם אתה יודע שהוא ינצח את כל היוונים החכמים והחזקים?" ענית שוב: "לא. וזה לא מעניין אותי, וכנראה גם לא את בית הספר..." "ובכן", אומר הבן "בימים אלו חוגגים את נצחוננו של מתתיהו היהודי, ויש לנו תחרות בכיתה על קישוט החדרים בסמלי הניצחון, חנוכיות יפות, מגן דוד, סביבונים, וכמובן דונאטס (סופגניות)".

שוב חזרתי על טענתי הישנה, שיש לתבוע את בתי הספר שהם מחזירים תכנים דתיים לילדים רכים, בעוד באמריקה הדמוקרטית שולט "חופש דת"... בני הקטן, שהכיר את דפוסי הפעולה - אותם למד אך כמה ימים קודם לכן, רץ מיד לאמו, מבכה על סירובי להכיר ברצונו לקשט את חדרו בסמלי הניצחון של חנוכה. וראה זה פלא. אשתי כעת גיבתה אותי באופן מלא. "איננו מכניסים תכנים דתיים, וודאי לא מקשטים בהם חדרים ללא שום סיבה".

כאן כבר חרה לי מעט הצורה. שאלתי את אשתי למה הדבר לא נכון גם כלפי קישוט החדר של הבן הגדול. את התשובה ניחשתי לבד, כשהו נוגע לנצרות, הכל בסדר. אך כשהו קשור איכשהו ליהדות - זה יותר מדי.

על אתר הודעתי חגיגת לבני שיתכונן ליציאה לשוק המקומי לרכוש דברים יפים המסמלים את חג החנוכה. חזרנו עמוסים מכל סוגי החנוכיות, אורות וסביבונים... והחדר נראה לא פחות מרשים מהחדר של הבן הגדול. כך נראה ביתנו בימים ההם. בבית ארבעה חדרים, סלון, חדר הורים ושני חדרי ילדים. חדר אחד בצבעי יום אידם ימ"ש, והחדר השני להבדיל בצבעי חג החנוכה...

למחרת היום הגיעו תלמידים - נציגי בית הספר - לצלם את חדרי המשתתפים בתחרות, עליהם יכריזו על מנצח במסיבה בבית הספר שתתקיים בשעות הערב. אחד מהם זכה במקום חמישי, ואחד במקום שמיני (שני כיתות שונות).

חזרנו הביתה, נכנסנו שוב אל החדרים, כאשר אשתי מתרגשת מהחדר שמסמל את יום אידם, ואני מתגאה דווקא בחדר שמסמל את חג החנוכה.

וכאן התהפכו חיי.

אינני יודע מה קרה לי מאז, אבל חיי אינם חיים. מראה הנרות שדלקו על החנוכייה תפס את נשמתו וזעזע אותו באופן נורא. אינני נרדם מאותו הלילה, כמעט ואינני מסוגל להכניס דבר מאכל לפי, הנרות המרצדות על החנוכייה עושות שמות בנשמתו המרצדת שנאחזה בתזזית וחזיזית.

"ראה, אדון יהודי", פנה אלי האיש בקול צרוד ומרוגש, "אני חושש מאד, מעולם לא קרה לי דבר כזה, מקווה מאד שאוכל לצאת מזה, אולי לכם היהודים, יש הסבר הגיוני למה שקורה עמי?!?" הייתי המום. לרגעים מספר קפאתי על מקומי, כשלעניני רוחי עולים נרות מנרות שונות, ועולה על כולם הנר עליו סיפר ראש הישיבה:

וַיֹּאמֶר אֵלַי מָה אַתָּה רֹאֶה (ויאמר) וַיֹּאמֶר רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כְּלָה וְגִלְגָּה עַל רֹאשָׁהּ וְשִׁבְעָה נְרֵתֶיהָ עָלֶיהָ שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצְקוֹת לְנֹרֹת אֶשֶׁר עַל רֹאשָׁהּ. וְשִׁנַּיִם זֵיתִים עָלֶיהָ אֶחָד מִיָּמִין וְאֶחָד עַל שְׂמֹאלָהּ. (זכריה ד ט)

אמר ראש הישיבה, "הכל יש. מנורת זהב - יש. שבעה קנים - יש. שני זיתים המריקים שמן לקנים - גם כן יש. רק 'אש' חסר, נר אחד קטן שיידלק על המנורה הנאה והגדולה".

על זאת שאל את המלאך, שאך ענה לו: וַיֵּצֵן וַיֹּאמֶר אֵלַי, לְאָמֹר, זֶה דָּבָר-ד', אֵל זָרְבָבֶל לְאָמֹר: לֹא בָחֹל, וְלֹא בְכֹחַ כִּי אִם-בְּרוּחִי, אָמַר ד' צְפָאוֹת. (זכריה ד ט)

אמנות הבינה המלאכותית
מכין כתר תורה

"כי חנינם מזורה הרשת'...
והם לדמם יארובו..."

בשולי הגיליון

מסירות נפש

מה חשבו החשמונאים כשיצאו למרד? הרי מה הם כבר יכולים להשפיע? כמה אברכים מול אימפריה השולטת על כל העולם? יש בזה הרבה שיטות והסברים, אבל אני רוצה ללכת לכיוון אחד. יעזרני השם לכוון נכונה ולדעת סודה. משל לגלגל שיניים (מהסוג שנמצא במכונות ובשעון מחוגים) שלא הבין מה התועלת שבו, הוא כל היום מסתובב ולא רואה איזו תועלת יש בעניין הזה. הוא היה עייף ורצה לנוח וחשב לעצמו שהוא סתם חתיכת פלסטיק קטנה, והחליט להפסיק להסתובב וזו מעט ממקומו.

כמוכן שהשעון שהופעל על ידו הפסיק לעבוד בגלל שאין מה שמסובב את המחוגים... מה שהוא לא הבין זה שכאשר הוא נמצא במקום הנכון הוא מביא תועלת רבה שהוא לא יודע עליה בכלל אך כאשר הוא סטה מהדרך וזו ממקומו ולו במעט, אזי לא רק שאיננו מביא תועלת אלא הוא גרם לקלקול גדול בלי ידיעתו. (ולפעמים במכונות יקרות יש נזק משני הגורם להפסד ולנזק רב...)

והנמשל: כל אדם פה בעולם נמצא בגלל שפה הוא צריך להיות ויש לו מטרה ודרך שצריך ללכת בה ולא לסטות ממנה. ואם אתה חושב שהוא מבין הכול ו"מה כבר יקרה?" "מה כבר עשיתי?" "מה הבעיה?" צריך לדעת שהוא לא רואה את הכול וכל פעולה קטנה כאן משפיעה הרבה גם בעולם הזה וגם בעולם הבא, לכן אל יתרושל אדם מעבודת השם ואם למדת תורה הרבה אל תחזיק טובה לעצמך כי לכך נוצרת.

וגם החשמונאים ידעו שגם בתקופה הכי קשה עדיין יש בורא לעולם שהוא מנהיג את הכל ואין עוד מלבדו והכל זה ממנו, והוא מנסה אותנו לדעת הישכם אוהבים את ה' א-לוקיכם, והוא מחכה למסירות נפש מאיתנו ואז תבוא הישועה.

והם יצאו למלחמה במסירות נפש כי כלו כל הקיצים, בלי תורה אין קיום לעולם "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי" והם הבינו שצריך למסור את הנפש בשביל עתיד עם ישראל וגם אם נראה שכבר אין סיכוי אין ברירה אחרת. יעזרנו השם יתברך ללכת בדרכיו ולדבקה בו ולעשות רצונו ולעבוד בלבב שלם וימי החנוכה הבאים עלנו לטובה ישפיעו עלינו לטוב וימשיך השפעתם הטובה גם לאחר מכן. אכ"ר.

אגוסטן שבת קודש אין אפריילכן חנוכה

אנא הרבו בתפילה ולימוד תורה לרפואת האישה החשובה אורה בת ברכה בתושח"י

לזכר הנספים שנרצחו ונטבחו באכזריות ובמיתות משונות ונשפך דמם כמים על קידוש ה', ביום שמחת תורה תשפ"ד. לזכות אלו שמוסרים נפשם במערכות ישראל בחזית ובכל מקום למען כבוד שמים ולמען הצלת יהודים. ולזכר אלו מהם שנהרגו על קידוש השם תוך מסירת נפשם למען שמו יתברך ולמען עם ישראל בארה"ק. לישועת עם ישראל ולהחזרת השבויים בריאים ושלמים בנפש ובגוף במהרה.

אזיננו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה העומדים בין בים ובין ביבשה המקום ירושם עליהם ויוציאם מצרה. לרווחה ומאפיקה לאורה ומשיעבוד לגאולה השתא בעזרה ובזמן קריב. אכ"ר.

"כי אם ברוחי!" שאג ראש הישיבה. נר איננו סתם להבה מרקדת, היא מדברת ומכוונת היישר לנשמתו ולרוחו של האדם היהודי. אף אחד לא ידליק זאת במקומו! על האדם בבחירתו להדליק זאת לבדו. ובעצמו!! יבא האדם ברוחו, ויצית את אור נשמתו במנורת זהב, שבעצמו!! עם שני זיתים מוריקים שמן זית זך.

בהתרגשות גדולה סיימתי בדברים אלו את דברי הארוכים על מהותו של נר בנשמתו של יהודי - אל אותו יהודי נידח.

או אז אמרתי לו בחמימות רבה. ראה נא, הוצת בך האור, דלקה לה נר - הדליקה לשלהבת! בא אל ארץ ישראל, הכר את בוראך, הכר את שורשיך, מאין באת ולאן אתה הולך.

החלפנו פרטי ליצירת קשר, אך לדאבון לב משום מה הקשר עומעם ולא החזיק מעמד.

לאחר מספר שבועים, באחד מימי החנוכה, אני מקבל טלפון נרגש. על הקו אותו יהודי נידח, מציג הוא את עצמו שוב, כאשר בליבי שמחתי על ההזדמנות שאולי תחזור לי להשיב יהודי אל צור מחצבתו. הוא לא נתן לי זמן רב להרהר בתכנונים, החל מספר הוא לי בהתרגשות רבה שלפני מספר חודשים סיימו אשתו וילדיו תהליך ארוך של גיור, כאשר כעת הם מדליקים לראשונה נר חנוכה בברכה! כאשר הוא נאחז בזכות אבות ובניצוץ שנותר דולק, "שעשה ניסים לאבותינו - בימים ההם בזמן הזה". (משנתה של תורה, הרב פנחס זרביב שליט"א).

גיבורים ביד חלשים

סיפר הרה"ג רבי יצחק שבדרון, בנו של הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל:

"עוצר' בתקופה שקדמה למלחמת השחרור היה מעשה של יום ביומו, ומי שהיה נתפס כשהוא מהלך ברחוב בשעת העוצר הכניס את עצמו לסכנה גדולה, שהגיעה לפעמים עד כדי 'פיקוח נפש'.

פעם אחת בעת העוצר, ואני הייתי עדיין ילד קטן, התעוררתי בבוקר, וכדרכו של ילד פתחתי את החלונות כדי להביט בטנקים שסבבו ברחובות.

"כשראה אבי בכך צבט בלחיי ואמר לי כדברים האלה: 'כיון שהתעוררת כל כך מוקדם, אני רוצה שתלך לבית הכנסת הגר"א, שם עומדים כעת עשרות איש בתפילת ותיקין, ותביא להם מזונות וקפה'...

"גם אני, כילד, ידעתי את הסכנה הכרוכה ביציאה לרחוב בשעת העוצר, ושאלתי את אבא האם אינו חושש מכן. ואבא השיב לי, כשבת צחוק על שפתי: 'אני אתפלל עליך, אל תדאג'."

מה שר' שלום כנראה לא ידע, זה שהחיילים הבריטים שהיו ממונים על שמירת העוצר הסתתרו מתחת לחלונות ביתו, וכשאך יצא הילד את הבית קפצו ממחבואם וציוו עליו להרים את הידיים... אך יצחק'ה הקטן משיך ללכת כאילו לא אירע דבר, והחיילים בעקבותיו באקדחים שלופים! כך הלך כברת דרך ארוכה למדי עד בית הכנסת הגר"א. "כיון שלהיכנס לבית הכנסת היה אסור להם על פי חוק", המשיך ר' יצחק לספר, "מיהרתי להיכנס פנימה ונעלמתי מעיניהם."

מבעד לחלונות הוא מבחין שהחיילים ממתנים לו בחוץ ולבו נוקש... אבל כיון שאבא הבטיח שיתפלל עליו, יצא הילד מבית הכנסת והחל לצעוד לכיוון הבית. מפקד הפלוגה הבריטית התקדם לעבר הילד, וכדי להוכיח לו שהחוצפה שלו נגד החיילים עברה כל גבול, הרים את רגלו - עם הנעל הצבאית הכבדה - כדי לבעוט בו בעוצמה. והנה, אך הרים את הרגל, מעד הקצין והתגלגל כמה פעמים, ללא שהייתה סיבה הגיונית לכך.

"אני המשתכי ללכת בנחת, והחיילים כבר לא העזו לפגוע בי. כי אבא התפלל..." - סיים רבי יצחק את סיפורו. (דרשו)

אמנות הבניה המלאכותית! קריקטורות • תלת מימד • חדי • חמסי • דגיגי ועוד כל ציור החל מ-20 מלבדתי יצירות ומחירים נמוכים והמלחמות! **חייל: es0583292679@gmail.com** ואטסאפ (במחשב בנטפר): 058-32-92-679

בחסות חתשבת **כהלכה** **חנות המחשבים של גני איילון** **מחירים הכי זולים בארץ!!!** **בדקו והשוו בעמכם משלוח עד הבית!!** **0799-69-69-33** **0583292679** **058-32-92-679** **לוד (אחיסמך - גני איילון) | 058-32-92-679** **שעות פתיחה: א'-ה': 20:15-00:00 יום' סגור (גמישות לתיאום מראש)**